

berolige den højtærede Konseilspræsident, hvad angaar en Kamp med Landstinget paa dette Spørgsmaal; jeg tror ikke, der bliver nogen storpolitisk Kamp derom. Jeg tror egentlig heller ikke, at det ærede Medlem (P. G. C. Jensen), som fremdrog Sagen, tænkte sig noget saadant ved sine Udfalelser; han fremdrog Spørgsmaalet, fordi han vilde vise den Vanskelighed, den radikale Regering var kommen i ved at gaa ind til meget store og betydelige Love, som skulde gennemføres, og som den var en bestemt Modstander af. — Derimod stiller Sagen sig ganske vist anderledes med Hensyn til det andet Punkt, Gennemførelsen af Forsvarslovene. Det er en Sag, som er saa stor og betydningsfuld, at der ganske sikkert kan komme Kamp baade paa Valgtribunerne og eventuelt ogsaa med dette høje Ting om Forsvarslovene og deres Gennemførelse. Men naar den højtærede Konseilspræsident siger, at det vil være ham en Glæde at tage en Kamp op paa dette Spørgsmaal, fordi dette Ting jo har erklæret, at de Love vare ganske utilfredsstillende, saa ønsker jeg at gøre et Par Bemærkninger i saa Henseende. Vi maa jo vel huske, at naar nogle Medlemmer i dette Ting stillede sig, som den højtærede Konseilspræsident siger, utilfredse med Forslaget, saa var det i alt væsentligt, fordi der var hæftet en Bestemmelse til Forsvarslovenes Gennemførelse, som vi maatte anse for ganske forkastelig og skadelig for Forsvarsvæsenets Fremtid, nemlig Paabudet om Nedlæggelsen af Københavns Landbefæstning. Men i øvrigt erkendte vi selvfølgelig, at Forsvarslovene indeholdt betydelige Forbedringer, det gjorde de navnlig med Hensyn til, at vi fik en Søbefæstning, hvor vi hidtil havde ligget saa at sige aabne for Fjenden, vi fik bedre Mobiliseringsforhold og Garnisonsforhold, vi fik flere Tropper trukne over paa Sjælland, vi fik Ammunition. Kort sagt, vi fik en Række Forbedringer ved disse Love, og saa er det dog ikke saa underligt, at vi kræve disse Forbedringer gennemførte nu efter Loven. Det manglede da blot, at vi skulde nøjes med at beholde Bestemmelsen om Københavns Landbefæstning og Skatterne, men ikke faa de Forbedringer, som Lovene have gennemført. Med „Skatterne“ mener jeg naturligvis den Skatteforhøjelse, som blev vedtagen netop for at lette Forsvarslovenes Gennemførelse. Nej, vi maa selvfølgelig nu kræve, at de Forbedringer, som følge af Gennemførelsen af vore Forsvarslove, ogsaa opnaas. Og medens vi

efter Regeringens tidligere Udtalelser havde en vis Tro paa, at det ogsaa vilde gaa ganske roligt, saa have vi nu i de sidste Dage faaet Udtalelser at høre, som ganske sikkert have givet os en helt anden Bessked, et helt andet Billede af Fremtiden. Den højtærede Finansminister søgte i Gaar at paavise, at Udtalelser som disse, at Hæren er et Gode for Folket, man bør „pleje og udvikle Hæren“ og flere Ytringer i denne Henseende udmærket fortræffeligt lod sig holde sammen og gik i Kontinuitet med de seneste Udtalelser, vi have hørt, nemlig om Nedlæggelse af Københavns Befæstning til Lands og til Vands, en betydelig Beskæring af Udgifter til Hær og Flaade. At denne Beskæring, denne Nedsættelse i Udgifterne ikke bliver ringe, naar nu det radikale Program skal gennemføres, kunne vi sige os selv, vi kende det radikale Program fra Forsvarslovene og vide, i hvor høj Grad Hær og Flaade ville blive forringede, og at de i Virkeligheden da ikke ville kunne bruges til noget. Selv de Radikales bundsforvandede, Socialisterne, sige jo, at de Radikales Forslag er det galeste af dem alle. — Nej, det er ikke muligt at sammenrime de Udtalelser, vi hørte for nogle Maaneder siden, med dem, vi have hørt i disse Dage. De sidste Udtalelser have maattet skræmme os op. Der er noget, der hedder den sunde Sans, og man kan ikke komme udenom, at den sunde Sans har opfattet de Udtalelser, som ere faldne for nogle Maaneder siden, paa en anden Maade, end man maa opfatte dem, vi nu have faaet at høre ved tredie Behandling af Finansloven i Folketinget. Jeg kan derfor ganske tiltræde min ærede Sidemands (Frijs) Udtalelser i Gaar, da han sagde, at han troede, Regeringen havde staaet bedre i alles Øjne, saavel Venners som Modstanderes, hvis den havde udtalt sig lige saa klart og uforbeholdent ved første Behandling af Finansloven som ved tredie Behandling. — Men nu siger den højtærede Finansminister: Vi bleve ikke spurte; havde man spurgt os, havde vi selvfølgelig sagt det samme, som vi nu sige. Hertil skal jeg sige: I en Sag som denne, der er af allerstørste Betydning for Landet, som Ministeren ved, at en meget stor Del af Landets Befolkning ser hen til med den største Ængstelse, Uro og Bekymring for, hvorledes den skal blive gennemført, venter man ikke i en Regering paa at blive spurgt, man taler aabent og ærligt, man lægger Kortene paa Bordet og siger: Saaledes ville vi gøre, det er vor Hensigt.